

Анри приближи къмъ тѣхъ. Блѣсна съ кракъ низката, крѣгла масичка. Зароветѣ се разпилѣха по пода.

— Понсле . . . Отонъ . . . Адемаръ . . . Моята повеля нѣма ли значение за васъ? Отъ сутринъ до вечеръ залагате и последна ливра отъ платата си да играете на заръ. Всички ви е прихваналъ този бѣсъ. Завчера научихъ, че Жанъ дьо Франзуръ загубилъ замъка и феода си. Безумни ли сте? Още веднѣжъ да ви уловя — право въ тъмницата на Фанаръ.

Императорътъ се върна къмъ Мария, която наблюдаваше мълчаливо тази сцена и продължи пѣтя си по гладкото, виещо се надолу, мраморно стълбище.

— Нѣматъ мѣра и власт надъ себе си . . . — пошѣпна той и погледна къмъ императрицата.

Въ зеницитѣ му трептѣше нѣкакъвъ чуденъ присмѣхуленъ огънь. Той извади отъ джоба си малка кутийка.

— Нима и азъ не бихъ могълъ да играя? Съ таква хубави зарове?

Анри разтърси златната кутийка и отново я прибра въ джоба си.

— Спечелилъ съмъ си ги най-почтено. Въ славна борба. — И той се изсмѣ отъ сърдце.

Мария внезапно спрѣ стѣпкитѣ си. Протегна развълнувано рѣка къмъ него.

— Дайте ми тази кутийка, съръ. Моля Ви се. Искамъ да видя зароветѣ . . .

— О не, Мария. Рано е още. Струва ми се, че не съмъ още достатъчно спечелилъ сърдцето на моята дама. Вижте какво. Въ Влахерна има една стая наречена „Стая на любовта“. Можеби нѣкога тамъ ще поговоримъ пакъ по тия въпроси. А сега — пратеницитѣ вече отдавна чакатъ.

Тя почувствува горчивата острота на гласа му и въздѣхна. Усмивката връзъ лицето ѝ угасна.

Една следъ друга се редѣха предъ тѣхъ безкрайнитѣ зали на Буколеона. И тѣ отминаваха срѣдъ златния блѣсъкъ на мозаикитѣ, срѣдъ поклонитѣ на барони и патрици, размѣняйки отъ време на време пѣ нѣкоя дума, скрѣпи и